

4 — Tišina

Priliku sam dočekaao sledećeg popodneva. Marinko se zadržao duže na poslu, i zamolio me da pokupim Kiću iz vrtića. Kiću, koga sam ja krstio, moje kumče. Umoran od vrtića i igre, zaspao je na sedištu. Čujem ga kako diše, milujem ga po smeđoj kosici. Bilo bi tako lako, učili smo to u Gardi. Jedan brz zahvat, vrat bi pukao kao orah pod čekićem. Ne bi stigao ni da oseti bol. Neće biti ni patnje-Kiće nikada neće odrasti, neće upoznati tugu, gubitak i strah. Posle nastupa poznata tišina. Nije problem vriska, plač, molitve žrtava. Tišina je problem u ubijanju. Prosto vas podseti na damu sa kosom, koja čeka i na vas sa druge strane. Tišina me je plašila, ali i neodoljivo privlačila, kao svetlo leptira. Neprekidno sam tragao za njom.

Šta filozofiraš. Ne pristaje ti uloga pljačljivog emotivca. Kao da ti je problem ubiti dete. Kao da nikada nisi ubio dete.

Prvi put je bilo teško, posle je išlo bez razmišljanja, saspeš im rafal i gotovo. Ređe rukama, ili brz i precizan rad noža. Mutna Drina bi brzo odnela malena tela. Nisu plakali, ni vrištali. Iz nekog razloga, verovali su do samog kraja da ćemo ih poštediti. Svi, osim te devojčice...

Prisećam se. Prošlo je sedamnest godina. Fazlići, čini mi se da se tako zvala selendra. Proketo selo, prokleti rat. Neki kreten iz sela je pripucao na kolonu i potpisao mu smrtnu presudu. Radetu je metak prošao kroz usta, umirao mi je na rukama, bljujući krv svuda po meni. Bili smo naoružani do zuba, mladi, besni i uplašeni. Rastočili smo ih načisto, kamen na kamenu nije ostao. Osim te đavolske kuće. Marinko i ja upali smo unutra, tenk je srušio zid koji je zatrpao ukućane. Na sredini prostorije, nekim čudom preživela, stajala je mala, crnokosa devojčica, u šarenoj, ciganskoj haljinici. Krv i mozak drugih ukućana su je poprskali, užasno je vrištala, te crne oči su sevale kao da su stigle direktno iz pakla. Marinko se prekrstio, a u meni se nešto probudilo— neka tama, neko inje koje mi je ledilo srce i misli. Njena dreka i vrištanje su mi užasno išli na živce. Nisam mogao to da podnesem.

Hteo sam samo tišinu, ništa više. Kao u nekom usporenom, nemom filmu, opčinjen sam posmatrao kako joj se usta skupljaju u iznenađeno O , kada su je počeli zasipati meci iz moje automatske puške. Padala je neprirodno, nemoguće dugo, kao da odbija da umre. Negde u pozadini sam čuo da Marinko nešto urla, ali njegov glas nije dopirao do mene. Bio sam okružen tišinom.

Parkiram kola pred stanom, i shvatam da sam potpuno osedeo za svega desetak minuta vožnje. Devojčica me čeka u parku. Svaki dan je tu, već mesec dana me muči i tera u ludilo. Ista je kao i pre sedamnest godina — crna kosa, crne oči, šarena haljinica. Nema jedino krvi i prosutih mozгова po haljinici. Za sedamnest godina nije ostarila, nije narasla. Gutam knedlu dok joj prilazim. Sedam na klupu pored nje, a duboke crne oči me fiksiraju pogledom iz pakla. I pre nego što sam progovorio, shvatio sam da me je pročitala. Za nju sam bio otvorena knjiga.

„Nisi ubio Kiću ? „ pitanje-optužba prelazi sa njenih usana.

„Nisam. Nisam mogao. Ne mogu više... to da radim“ — odgovaram.

„Ma nemoj? — njene oči ljutito sevaju — a mene si mogao da ubiješ?“

„To je bilo davno ! — urlam. Ljudi se okreću — Čuj, žao mi je... šta hoćeš od mene, zašto si se... vratila ?“

„Ti znaš — pretnja se čula u njenom glasu-Rekla sam ti šta će se dogoditi. Da si izvršio zadatak, povelala bi tebe. Ovako, sa mnom ide tvoj sin. “

„Nikada nećeš dobiti mog sina — urlam — Nikada, jel me čuješ ?!“

Devojčica-avet se nasmeja. „Imaš još jednu šansu. Ubij ga do večeras, i vratiću ti sina. Inače, zauvek ostaje u mom svetu. A ti poznaješ dobro taj svet, zar ne ? — fiksirala me pogledom — Svet tišine. Usamljena sam tamo. Tvoj sin će mi praviti društvo“.

Ne gledam više avet, trčim prema stanu, jurim uz stepenice, otključavam vrata, Marka nema, nije u sobi, nije ni u kupatilu. U panici, tipkam po mobilnom, zovem ženu, osećam paniku u njenom glasu, bacam mobilni na krevet, jurim nazad , ali devojčice više nema...

Ipak, nisam hteo tek tako da se prepustim sudbini. Kada sam se malo smirio i razmislio šta da radim, pripasao sam pištolj, seo u kola, i za nekoliko minuta pozvonio kod Marinka. Jednom, drugi, treći put. Uperio sam pištolj u vrata, ko otvori prvi leti u večnost, a za njim i ostali. Neću svedoke. Hoću sina nazad, i ako treba, pobiću celi prokleti grad.

Vrata se otvoriše, i Kićina vesela glavica izvirila napolje.

„Tata, evo kuma! Jupi, kupio mi je pištolj!“ — Kićin glas odzvanjao je stepeništem.

Čini mi se da sam spavao više od dvadeset četiri sata. Telefon sam isključio, vrata zamandalio, ni na kakve pozive nisam odgovarao. Bio sam više mrtav nego živ, a nisam imao snage ni da se ubijem. Činilo mi se da stalno čujem nekog kako diše pored mene, trgao bih se iz sna i shvatio da Marka više nema. U glavi mi je još odzvanjao Marinkov povik, zbunjeno se zgledavao sa Kićom ne shvatajući zbog čega sam onako odjurio niz stepenice.

Kada sam konačno uspeo ustati, bilo je gluvo doba noći. Neki čudan vetar doterao mi je jezu u kosti. Osetio sam poziv. Na brzinu sam se obukao i istrčao napolje. Prokleta devojčica me je čekala kod klupe. Sa njom je sedeo Marko.

Vrisnuh od sreće i čvrsto zagrlih sina. Devojčica me je gledala mrtvim očima.

„Tata, izvini što ti se nisam javio — Marko je brbljao — Vodila me je na neka čudna mesta da se igramo. Tamo su neke kuće spaljene... ima puno dece, oni kažu da nikada neće odrasti. Tiho je tata, jako je tiho tamo.“

Grlim sina, suze mi klize niz obraze. Dajem mu ključeve, i podsećam ga da se obavezno javi majci, i kumu Marinku, da ih mnogo pozdravi od mene. Upijam očima dragi lik, dok trči uz stepenice.

Devojčica ustaje, i pruža mi ruku. Prihvatam je, prsti su joj mokri i hladni — ruka iz groba. Ali posle dugo vremena ne osećam strah. Vidim svetlo upaljeno u stanu, Marko se popeo. Osećam da se s njim vratila i moja izgubljena ljudskost.

„Ipak nisi mogao da ubiješ Kiću?“ — pažljivo me ispitivala očima.

„Nisam — govorim — nisam mogao to da uradim. „

Neko vreme ćutimo. Kićo nas gleda s prozora. Mašem mu, dok me u grudima peče. Pokušavam smisliti neku reč izvinjenja devojčici, posle toliko godina po prvi put sam pomislio na nju. Tek sada mi je bilo zaista žao, tek sada sam osetio dubinu njene patnje. Ali sve što smislim, zvuči patetično i besmisleno.

„Ne govori to — presekla me je odmah — Nisam došla zbog izvinjenja, niti možeš popraviti ono što si uradio.“

„Zašto... zašto si mi vratila sina?“ — rizikujem opasno, dlanovi mi se znoje.

„Zato što si prošao test — prošapta, sada već jedva čujnim glasom — Da si me poslušao i ubio Kiću, ubila bih ti sina.“

Zaprepašteno zurim u nju, tek sada shvatajući celu igru. Slike počinju da blede, Marko je tek mrlja na prozoru, i dok je držim za ruku, osećam da nestaju boje, zvukovi i mirisi, da me usisava tama, konačna i ogromna. Za trenutak ponovo vidim Fazliće, vatre koje plamte do neba, devojčicu koja stoji pored mrtvih roditelja, ali u njenim očima više ne vidim optužbu, a ona u mojim više ne vidi mržnju. Za trenutak, a onda nas obuzima tišina koje se više ne bojimo, tišina nam donosi smirenje za kojim smo toliko žudeli.

Tiho je. Jako je tiho tamo.